

Indonesië 1994 deel 5

Bij het station wacht oom Herman aan de verkeerde ingang van het station. We gaan naar het huis van Opa, even lekker douchen en richting ziekenhuis. Dokter Tommy – zo heet de cardioloog – is niet aanwezig in verband met het overlijden van zijn schoonmoeder. Mogelijk komt hij nog, vertelt een zuster. Wij besluiten

wat te winkelen en later terug te komen. Oom Herman laat ons de Dagoweg zien met de prachtige huizen. In de supermarkt Gelael eten gekocht en wat huishoudelijke artikelen. Voor onze handbagage weet oom Herman een andere winkel. We gaan opnieuw naar het ziekenhuis, maar dr. Tommy is er nog steeds niet. Peter slaapt weer als vanouds en ik blijf op om foto's te sorteren en in mapjes te doen. Met de bedienden een praatje gemaakt en zij vragen beiden een foto van ons als herinnering. Ik besluit de foto direct na te bestellen en

wil zelf naar de fotozaak lopen in de buurt. Helaas is de poort goed afgegrendeld en de bedienden hebben geen sleutels zodat wij ons als gevangenen voelen! 's Avonds komt oom Herman ons verlossen en hij heeft lekker eten bij zich.

De volgende dag heel vroeg opgestaan om 9.00 uur weer naar het ziekenhuis te gaan. Dr. Tommy is opnieuw niet aanwezig.

Oom Herman belt het ziekenhuis en krijgt te horen dat nu een oom van dr. Tommy is overleden. Ietwat terneergeslagen besluiten wij wat te winkelen. Daar geslaagd voor kebajaspelden en een haarwring en een lichtblauwe T-shirt voor mij. Oom Herman heeft het ziekenhuis gevraagd hem te bellen wanneer de cardioloog aanwezig is. Wij gaan een bezoekje afleggen bij zijn winkel en met oom Herman opnieuw naar het ziekenhuis. Na een poosje wachten (zucht), de cardioloog is

niet in zijn spreekkamer, krijgen wij alles paperassen mee van de verpleegkundigen en héél belangrijk, een verklaring dat Peter als 'normaal' kan terugvliegen naar Nederland. Uiteindelijk komt de cardioloog en neemt hartelijk afscheid van Peter. In de buurt een housebroek gekocht voor Mady en naar het postkantoor om geld op te nemen. Hierna hebben wij de treintickets opgehaald voor Jakarta. Het recept van de cardioloog opgehaald

bij de apotheek. Dat scheelt enorm met die van het ziekenhuis. Wij kopen eten en gaan naar tante Rita en hebben daar gegeten. We halen ook de foto's af en fotokopieën gemaakt van de verklaring van de cardioloog. Inmiddels is het 16.00 uur en Peter – het wordt langdradig - gaat douchen en naar bed. We hebben nog in de ochtend nog foto's gemaakt van de bedienden in de tuin en van oom Herman met zijn vader. De bedienden hebben onze was van Djokja netjes gewassen en gestreken. Ook een zorg minder.....

Van de foto's heb ik extra afdrucken gemaakt. Bij het afhalen zijn een paar verkeerd gegaan. Soedah laat maar en gaan deze opnieuw afdrucken in Jakarta. Wij hebben aan oom Herman gevraagd om een extra sleutel van het hek. Peter wil nog graag een zwart-wit batik overhemd kopen en voor de bedienden heb ik beloofd djerooks te kopen. Tante Rita is er al heel vroeg en we gaan winkelen bij een warenhuis bij pasar Baroe. Alles is daar peperduur en wij zijn met oom Herman en Tante Rita naar het Dago Theehuis gegaan.

Wat een schitterend panorama op Bandoeng met als achtergrond de berg Tangkuban Perahu. De bediening is voorvoortreffelijk en wij hebben heerlijk gegeten. We hebben daarna nog drie winkels, bijna allemaal met batik toelies, maar geen van alle een overhemd naar Peters zin qua kleur en prijs of de maat is er niet. We hebben onze pogingen opgegeven in hoofdzaak omdat het weer niet meewerkt.

In een supermarkt vlakbij koopt oom Herman wat eten voor de treinreis naar Jakarta. Ik heb snel wat djerooks gekocht plus twee pakjes sigaretten en deze vlug kunnen afrekenen bij de kassa voordat oom Herman zijn beurs trekt. Wij maken ons ook zorgen over onze bagage die nog ingepakt moet worden.

Tante Rita blijft bij Opa en wij hebben gezellig kunnen kletsen. Zij belooft morgen vroeg terug te

komen om ons uitgeleide te doen. Victor blijft ook bij ons en gaat niet mee met zijn moeder. Wij hebben nog gezellig gezamenlijk gegeten en Victor heeft bijna alle koewe

lapis en mijn jagung godok opgegeten. Hij blijft kasten openen op zoek naar nog meer lekkers.

Na het eten hebben wij ons boeltje ingepakt, vooral mijn melatiplant die ik voorlopig in de tuin van Opa heb gezet en nu bij de koffers heb gedaan. Tante Rita is naar huis gegaan en belt nog dat ze vergeten is een selendang voor mij te kopen. Om eerlijk te zijn, versta ik doerian en bedenk met schrik hoe ik deze vrucht moet meeslepen in de trein en vooral naar het huis van Bob. Ik zeg tegen tante Rita maar dat ik deze vrucht niet nodig heb. Daarna heerlijk onder de douche geweest en met oom Herman nog verder nagepraat. Vergeten te vertellen dat wij op weg naar het Dago Theehuis hebben gegierd van het lachen. Het zit namelijk zo dat je paarden kan huren om naar de waterval te gaan. Ik zeg dat ik kasian heb met het paard dat Peter moet vervoeren en oom Herman grapt dat we weer richting het ziekenhuis moeten maar nu voor het paard dat een hernia zal oplopen en ook de beste specialist krijgt. Peter plaagt tante Rita, zij is ook aan het snoepen, met 'diabeet-persoon is eindelijk klaar met eten'.

Wij zijn in een vrolijke stemming, maar zo nu en dan valt tante Rita stil. Ze heeft nu al moeite dat wij morgen weggaan. Ik geef haar de zilveren armband die ik in Djokja voor haar heb gekocht. Ze is er heel blij mee.

Oom Herman staat erop dat ons de beste koffie mee te geven die te koop is in Bandoeng. De winkel is nog in stijl van tempo doeloe met koffiemolens en ouderwets Nederlandse tekst. Oom Herman laat de beste koffie malen en laat die verpakken. Wanneer we in Nederland aankomen ruikt de koffie nog. Peter heeft heel wat gefilmd en wij vinden het schitterend dat deze toko nog in bedrijf is.

Aan de bedienden de T-shirts gegeven en elk een flinke fooi en aan de oudere bediende een oude bloes en de djerooks. Wij gaan allebei vroeg naar bed met het oog voor vertrek naar Jakarta.

Heel vroeg opgestaan, 5.00 uur. Tjonge dat valt niet mee ook al is dat de gewoonte in Indonesië. Alles is weer op slot. Bij de glazen tussendeur van de galerij van de bediendenverblijven met een soort pantomime voor de sleutel om in ieder geval naar de achtertuin te kunnen gaan. De sleutel gevonden in een laatje en ik heb koffie toebroek besteld. Hiermee heerlijk in de tuin gezeten met uiteraard mijn sigaretje. Van tante Rita als ontbijt lempers gegeten. Inmiddels is Opa aangekomen die in een ander huis die nacht heeft

doorgebracht met tante Rita. Wij moeten nog douchen en aankleden en de laatste was die gewassen en gestreken is in de handbagage opgeborgen. Tante Rita is heel stil. Voor we weggaan bidt oom Herman hardop om zegen te vragen en bescherming voor onze reis naar Jakarta. Ik heb nog een kleine speech gehouden en deze familie bedankt voor al hun goede zorgen en dat oom Herman méér dan een vader is geweest voor Peter. Wij zijn allen ontroerd en ze zijn allemaal met ons meegegaan om ons uitgeleide te doen. Een prachtige coupé, maar steenkoud. Bij het afscheid kan tante Rita haar tranen niet inhouden en ik ook niet en wij nemen afscheid van elkaar als zusters. Ik fluister haar nog toe 'waar een wil is, is een weg'. Dat slaat op haar hobby om koekjes te maken en te verhandelen. Ik voeg er nog bij dat ze allemaal

welkom zijn bij ons in Nederland.

In de trein gado2 gegeten en thee gedronken. Hoewel ik in de coupé mag roken, ben ik regelmatig naar het middenpad gegaan voor de warmte.

Op station Gambir is het even wachten op Bob. Die staat met de auto aan de andere kant van het station. Wij zijn heel gelukkig Hanneke, Bob en kinderen weer terug te zien. Wij zijn terug naar af.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuizen

